

**Verslag Pre-Ontwikkeltafel (POT) Horst d.d. 16 april 2015, 9.00 uur - 12.00 uur**

**POT 1**

**Locatie: gemeentehuis Horst, Wilhelminaplein 6, 5961ES Horst**

Aanwezig:

**Zorgaanbieders:**

Willem Boerma	De Zorggroep Noord- en Midden Limburg
Marcel van Woensel	Proteion
Marjolein Dijs	Vincent van Gogh
Carla van Herten	Limburgse Zorgboeren
Carl Everaert	Leger des Heils
Edgar van Kessel	SGL
Marc van Ooijen	PSW
Vivian Kersten	Rendiz
Ymie Klooster	Daelzicht
Erna Theunissen	Rubicon
Annemarie van Kruissen	Rubicon
Mariette Fuchs	Opdidakt
Ruud Borjans	Opdidakt
Monique Claessens	Dichterbij
Inge Vogels	Mutsaersstichting
Marly van Wijlick	Met GGZ
Esther Eilert	Buro van Roosmalen
Lieke Engels	BOEI-Limburg

**Gemeenten:**

Ron Genders	gemeente Peel en Maas
Rob Kuiten	gemeente Horst a/d Maas
Loes Geurts	gemeente Gennep
Lizet Heskes	gemeente Venray
Wil van Horck	gemeente Venlo
Luuk Peeters	gemeente Horst a/d Maas
Frederike Roetering	gemeente Venlo
Claudia Wijnhoven	gemeente Peel en Maas
Roel Kramer	MGR SDLN, voorzitter
Guido Reehuis	MGR SDLN, secretaris
Yvonne Sinsel	MGR SDLN, notulist

**Verhinderd:**

Dick Brouwer	gemeente Venlo
Ruud van Roosmalen	Buro van Roosmalen
Maartje Menne	gemeente Beesel

1. Opening

De heer **Reehuis** heet de aanwezigen om 9.05 uur welkom bij deze eerste pre-ontwikkeltafel. Spreker deelt mee dat voor een zo duidelijk mogelijke verslaglegging opnames van het overleg worden gemaakt.

**De voorzitter** heet de aanwezigen nogmaals welkom. De voorzitter wil graag eerst een voorstelrondje maken. Daarna zal de voorzitter een korte toelichting geven over ontwikkeltafels en bestuurlijk aanbesteden.

*De aanwezigen stellen zich kort voor.*

De voorzitter geeft mede vanuit zijn ervaring met de ontwikkeltafels in Zuid-Limburg aan dat een heel goed verslag heel erg cruciaal is voor het proces van bestuurlijk aanbesteden en de website. Naast de fysiek aanwezigen kijken immers meer dan 300 aanbieders en alle betrokkenen bij de gemeenten virtueel mee.

2. Toelichting agenda door voorzitter (Roel Kramer, coördinator MGR SDLN), vervolgens vaststelling agenda  
De agenda wordt aldus vastgesteld.
3. Toelichting/presentatie proces bestuurlijk aanbesteden door voorzitter; gelegenheid tot vragen  
**De voorzitter** deelt mee – ook vanuit zijn ervaring in Zuid-Limburg – dat het bij bestuurlijk aanbesteden zaak is om samen de agenda goed te bepalen. Bestuurlijk aanbesteden is geen vrijblijvend proces, maar moet tot resultaten leiden. Naar aanleiding van een korte presentatie zal dit duidelijk worden gemaakt.

#### *Presentatie Pre-Ontwikkeltafel*

#### **Organisatie MGR SDLN**

De voorzitter geeft vervolgens aan dat ambtenaren vanuit de verschillende gemeenten in diverse werkgroepen op bepaalde onderwerpen al de diepte zijn ingegaan. Daarnaast geven de verschillende gemeenten ook op eigen wijze vorm aan de transitie en transformatie. Verder is de Modulaire Gemeenschappelijke Regeling Sociaal Domein Limburg (MGR SDLN) op 1 januari 2015 fysiek gestart voor de uitvoering van het contractmanagement van de zeven gemeenten (Beesel, Bergen, Gennep, Horst a/d Maas, Peel en Maas, Venlo en Venray) in de regio. De voorzitter is daarvan momenteel de coördinator ad interim. De MGR SDLN is bezig om de contracten met de aanbieders te beheren. Het vorig jaar is de contractering gestart door middel van een klassieke aanbesteding. Dit jaar wil men echter aan de slag met bestuurlijk aanbesteden. Daarom is de heer Reehuis ook als project secretaris van MGR SDLN aangetrokken. De MGR SDLN is dus de centrale organisatie.

#### **Stand van zaken**

Het vorig jaar zijn allerlei raamovereenkomsten met aanbieders gesloten zodat vanaf 1 januari 2015 gewerkt kon worden. Nu loopt de derde ronde van de aanbesteding en daarmee komt men op meer dan 300 aanbieders voor het werkpakket in 7 gemeenten. Dat is best veel. De ontwikkelovereenkomst van vorig jaar is gesloten met de blik voorruit om dit proces van bestuurlijk aanbesteden alvast voor te bereiden.

#### **Achtergrond en proces bestuurlijk aanbesteden**

Vervolgens deelt de voorzitter mee dat in het sociale domein de mogelijkheid bestaat om via de 2B dienstverlening regels aan te besteden. De decentralisatie is een proces dat transitie, transformatie en veranderingen oplevert. Voor de Wmo, de Jeugdwet en participatie heeft men al een behoorlijke slag geslagen, maar er moet ook nog veel gebeuren. De gemeenten hebben daarbij niet de wijsheid in pacht. De bedoeling is om samen voor slimme oplossingen te zorgen. De aanbieders worden dus gevraagd om mee te denken. Het is daarbij heel verstandig om elkaar bij het hele proces te helpen en elkaar van informatie te voorzien. Het proces van bestuurlijk aanbesteden biedt deze mogelijkheid. Deze pre-ontwikkeltafel is echter een te grote setting voor de dialoog in het vervolgtraject van de ontwikkeltafels. De setting zal iets kleiner moeten zijn. De voorzitter stelt vervolgens vast dat meerdere sectoren vandaag aanwezig zijn. Dat is ook verstandig. Daarbij is het ook van belang om samen te bekijken hoe de landelijke bezuinigingen omgezet kunnen worden. Hier zitten zeven gemeenten aan tafel met verschillende inhoudelijk werkgroepen. Dit zijn dus ook zeven gemeenten met zeven verschillende beleidsplanvisies. De bedoeling is om kennis te delen en slimme innovatieve oplossingen in de dialoog te bedenken. Het bestuurlijk aanbesteden biedt ook de mogelijkheid om op een flexibele manier tot contractering te komen. Dat is interessant bij een grote verandering en complexe situaties. De voorzitter deelt vervolgens mee dat partijen die willen meepraten een ontwikkelovereenkomst moeten hebben getekend. Dat is bindend. De partijen die aan tafel mogen zitten zijn de zeven gemeenten en de aanbieders die een ontwikkelovereenkomst hebben getekend. Bij een fysieke ontwikkeltafel zit een selectie van deze partijen aan tafel. Indirect zitten echter ook alle aanbieders die de ontwikkelovereenkomst hebben getekend en alle gemeenten aan tafel. Dit vergt een goed verslag, input en communicatie over en weer. Een ontwikkeltafel – zowel fysiek als virtueel – levert vervolgens de input voor de besluitvorming op. Dit is een besluitvoorbereidend overleg waarin de kaders en de voorstellen worden besproken. In dat proces wordt ook met de Wmo-raden rekening gehouden. Maar de colleges van de desbetreffende gemeenten buigen zich uiteindelijk over de voorstellen voor de besluitvorming. Dit alles moet leiden tot afspraken over de contractering in 2016.

De voorzitter merkt vervolgens op dat er ook meerdere overlegtafels zijn. Deze tafels zijn echter minder gebonden aan de regels van bestuurlijk aanbesteden. Alles wat bij het bestuurlijk aanbesteden wordt besproken, wordt telkens afgewogen. Kan dit dalen in de contractering voor 2016 of is dit iets is voor de langere termijn en moet dit op een andere plek landen?

Ten aanzien van de planning voor dit jaar geeft de voorzitter aan dat voor de zomer – waarschijnlijk op 11 juni 2015 – de eerste twee fysieke ontwikkeltafels per thema (prijs-prestatie en kwaliteit-monitoring) worden georganiseerd zodat de kaders dan al scherp zijn. De zomer kan dan voor de vertaling worden benut. Daarmee kan men in de ontwikkeltafels na de zomer tot concrete voorstellen komen voor de te nemen besluiten ten aanzien van de contractkaders. De contractering zal vervolgens via uitvragen plaatsvinden. Dat is dus anders dan in de afgelopen periode. Dan zou men in september, begin oktober van 2015 de contractering voor 2016 kunnen afronden. Dit is de doelstelling die wordt nagestreefd. Het specifieke neerdalen in contracten zal dus na de zomer, aan het begin van de herfst plaatsvinden. Dan zal ook nog een laatste ontwikkeltafelsessie worden gehouden over de operationalisering. Het is nadrukkelijk de bedoeling dat de meest essentiële zaken voor de contractering van het volgende jaar worden besproken.

De heer **Reehuis** voegt toe dat gedane beschrijving op hoofdlijnen is. Er komt ook nog een uitgebreid plan van aanpak dat samen met het hele proces op de website wordt gepubliceerd.

**De voorzitter** geeft vervolgens aan dat twee thema's specifiek zijn benoemd; prijs-prestatie en kwaliteit-monitoring. Voor de pauze wil de voorzitter graag een eerste verkenning van de punten voor dit jaar maken.

#### 4. **Thema 1: prijs-prestatie**

De heer **Van Woensel** vindt dat het algemene uitgangspunt van het nieuwe systeem moet zijn dat de rugzak bij de burger komt te liggen. De tevredenheid van de burger moet bij de kwaliteitssystemen toonaangevend zijn. Daarnaast is het best ingewikkeld om de burger in het gehele schema in te brengen.

De heer **Genders** deelt deze opvatting van de heer Van Woensel. Het systeem moet veel meer uitgaan van de kwaliteit van leven in plaats van de kwaliteit van de dienstverlening. Daarbij staat de burger bij de toegang centraal. De burger krijgt ook een plek in de transformatietafels en bepaalt ook de agenda.

Mevrouw **Roetering** vindt een rugzak eerder negatief dan positief klinken. Spreekster vraagt dan ook een toelichting.

De heer **Van Woensel** antwoordt dat dit een metafoor is. De burger is in charge en krijgt daarvoor ook de middelen. Het is jammer als men het oude systeem weer gaat copieren. Spreker wil graag de oude bureaucratie voorkomen.

Mevrouw **Van Horck** vindt de ultieme vorm daarvan het persoonsgebonden budget (pgb). Men merkt echter vaak dat de burger dit niet of niet voldoende kan. Dan zal men het de burger toch ook zo gemakkelijk mogelijk moeten maken. Spreekster vindt de oproep van de heer Van Woensel dus een pleidooi voor het pgb. Maar een deel van de mensen kan het pgb echter maar moeilijk beheren.

De heer **Van Woensel** deelt deze opvatting. Dit kan echter alle varianten betreffen, ook een financieel voucher of een buurman die langs komt. Spreker waarschuwt nogmaals voor de bureaucratie.

**De voorzitter** vraagt wat de doelstellingen bij de contractering van 2016 zouden moeten zijn bij prijs-prestatie.

De heer **Borjans** vindt de DBC-structuur voor bijna alle regio's heel lastig.

Mevrouw **Roetering** vraagt of dit alleen voor de DBC's geldt. Dat is immers nog het simpelste.

De heer **Van Ooijen** vindt een valkuil dat men vaak op zoek gaat naar het zo nauwkeurig mogelijk omschrijven van het product of de dienst. Vervolgens hangt men daar een prijskaartje aan. In de praktijk worden de successen bij de transformatie echter juist behaald bij die samenwerkingsvormen en andere vormen van dienstverlening die moeilijker in concrete product- en dienstomschrijvingen landen. Dit maakt het wel lastiger voor de gemeenten. De vraag is hoe men ruimte kan creëren zonder een vrijbrief te geven. Spreker merkt dat men toch in deze valkuil

trapt. Dit onderzoeken is een belangrijk element van de gezamenlijke zoektocht. De verantwoording is immers op de huidige kaders gebaseerd. Mevrouw **Theunissen** onderschrijft dit helemaal. De behoefte aan controle is gigantisch en logisch. Tegelijkertijd zou men naar een maatwerkoplossing voor de burger moeten gaan. Het zou een succes zijn als men dit spanningsveld zou kunnen vangen. De heer **Boerma** voelt dezelfde spanning. De cliënt zal leidend moeten zijn bij het product of de prestatie. Men zou moeten bekijken of men daarvoor een arrangement kan maken. In Midden-Limburg werken drie gemeenten met een resultaatfinanciering. Spreker vindt dit een interessante methodiek.

Mevrouw **Dijs** sluit zich aan bij de oproep om vooral de administratieve lasten zo min mogelijk op het zorgbudget te laten drukken dat al onder druk staat. Spreekster ziet dit als grootste uitdaging. Daarnaast moet men echter wel de omgang met het publieke geld goed verantwoorden. Spreekster wil veel meer de mogelijkheden voor de ontwikkeling van innovatieve ideeën bekijken waarbij vorm aan de transitie wordt gegeven. Spreekster wil ook graag een systematiek bedenken voor veel meer preventie aan de voorkant. Dit geeft ook invulling aan de gedachte van de transitie. Voorkomen is namelijk beter dan genezen. In de huidige aanbesteding bestaat hiervoor weinig ruimte. Dat is jammer. Oude wijn in nieuwe zakken dient men te voorkomen. Het is ook belangrijk om te bekijken hoe andere regio's dat vormgeven. Vincent van Gogh werkt bijvoorbeeld in zeven regio's met tachtig gemeenten met allemaal eigen ideeën. Dit levert zeven verschillende wijzen van contratering op. Dat geeft een enorme administratieve last en maakt het ook bijna onmogelijk om grip te krijgen. Spreekster roept op om de blik naar buiten te richten, en om bijvoorbeeld ook Brabant te betrekken. Een zorgaanbieder wil immers graag grip houden. Bovendien wordt dit ook bij de accountantsverklaring gevraagd. De heer **Borjans** voegt toe dat volgens de Vereniging van Nederlandse Gemeenten (VNG) de administratieve lasten voor de zorgaanbieders door de transitie met 50% zijn toegenomen. Spreker vindt dat de middelen niet aan administratie moeten worden besteed, maar aan zorg. Dit heeft echter alles met vertrouwen te maken. De heer **Genders** denkt dat men in toekomst dit nog minder in de hand kan houden. De organisaties gaan immers in de wijken samenwerken. Mevrouw **Dijs** wil de oude werkwijze voorkomen en graag preventief in de wijk samenwerken. De uitdaging is om deze twee velden bij elkaar te brengen.

De heer **Van Woensel** stelt vast dat een zorgaanbieder ook in haar eigen systeem gevangen zit als men in zo veel regio's werkt. Een zorgorganisatie moet zich immers ook aanpassen, net zoals de gemeenten. Spreker stelt voor om een nieuwe opbouw van het systeem te maken als stip aan de horizon.

Mevrouw **Dijs** vindt dit toch twee verschillende niveaus waarop men schakelt. De behoefte aan uniformiteit is eigenlijk landelijk. Vincent van Gogh werkt bijvoorbeeld als enige organisatie in Nederland met kinderen met genafwijkingen. Dit valt nu onder de Jeugdwet. Deze kinderen dreigen nu buiten wal en schip te vallen. Daarnaast heeft Vincent van Gogh ook te maken met mensen van beschermd wonen die bijvoorbeeld vanuit Tilburg naar Limburg komen. Dit zijn immers unieke voorzieningen. Spreekster stelt vast dat uniformiteit ook heel veel geld kan opleveren dat aan de zorg ten goede kan komen.

Mevrouw **Theunissen** vindt ook heel jammer dat een zorgorganisatie zich bij verschillende gemeenten moet verantwoorden om het geld binnen te krijgen waardoor men in de knel komt. Rubicon werkt bijvoorbeeld in twee hoofdregio's. Rubicon probeert om dit zo veel als mogelijk uniform te doen. Spreekster gaat dan in overleg met de gemeenten of zij daarmee akkoord kunnen gaan. Mevrouw Theunissen vindt dat men heel goed een dialoog kan voeren. Dit kost echter ook heel veel tijd.

De heer **Van Woensel** vindt dat dit vooral komt omdat veel gemeenten bij de productomschrijving copy-paste vanuit het verleden doen. Hiervan moet men af. Dan zit men veel dicht bij de natuurlijke processen tussen de burger en de zorgverlener.

De heer **Borjans** geeft als voorbeeld een regio die als enige regio per vier weken in plaats van per maand wil factureren.

**De voorzitter** geeft aan dat de bedoeling van vandaag is om te bezien waar de eerste slagen gemaakt kunnen worden.

In antwoord op de heer Van Woensel geeft de heer **Genders** aan dat men ook anders naar de toegang kan kijken. Dat vergt echter tijd. In de gemeente Peel en Maas werkten bijvoorbeeld bij de afdeling Werk en Inkomen waaronder de Wmo valt eerst circa 30 personen. Dat zijn nu 75 personen. Daarvan zijn 25-30 gezinscoaches toegevoegd vanuit de zorgorganisaties. Deze mensen moeten zich het systeem van toegang echter nog eigen maken. Spreker ziet daar de kansen. Deze inrichting van het interne systeem duurt echter zeker nog een half jaar. Mevrouw **Vogels** merkt op dat men dan al ver in 2015 zit. Spreekster stelt voor om een heel eenvoudig systeem te kiezen. De tijd kan immers ook maar een keer worden gespendeerd. Spreekster wil eerst kwaliteit-monitoring doen en dan pas prijs-prestatie.

**De voorzitter** merkt op dat men juist vaak financiële oplossingen kan bedenken door vanuit de processen te kijken. Waar zitten de openingen om het simpeler te maken?

Mevrouw **Roetering** roept op om vanuit de inhoud komen tot een systeem dat vooral administratief eenvoudig is. Spreekster wil graag out of the box denken en niet als oplossing de lijst indikken.

Mevrouw **Van Kruissen** wil ook naar de processen kijken die starten bij de eerste vraag van de cliënt en dat eindigt bij het resultaat. Daarbij moet bekeken worden hoe men dat zo eenvoudig mogelijk maakt zodat dit een stapje is in het gehele proces. Ook moet men samen bekijken hoe men vertrouwen krijgt in elkaar en niet zaken overdoen of opnieuw bekijken. Dit biedt ruimte om samen creatief te kijken hoe de hulpvraag van de cliënt het beste kan worden beantwoord.

De heer **Kuiten** wil graag vanuit de expertise van de eigen toegang kijken en dat goed organiseren. Deze kennis moet beter worden afgestemd zodat men toegaat naar een ander soort van arrangementen. Dat is heel belangrijk.

**De voorzitter** beluistert een bepaalde consensus om het proces vanuit de burger te benaderen. Daarnaast beluistert de voorzitter een pleidooi voor meer vertrouwen en het terugdringen van de administratieve lasten. Verder beluistert de voorzitter ook een pleidooi om het bovenregionaal aan te pakken. Dit is echter de regio Noord-Limburg. Men kan daarbij niet over andere regio's spreken. Dan eigent men zich immers een te grote broek toe. Mevrouw **Dijs** begrijpt dit, maar stelt voor om bij andere regio's aan te sluiten. **De voorzitter** antwoordt bevestigend en vraagt naar mooie voorbeelden.

Mevrouw **Dijs** geeft aan dat de regio Zuid-Limburg iets anders heeft bedacht. Dat is een innovatief verhaal.

De heer **Borjans** geeft aan dat men in Noordoost-Brabant achteraf de zorg moet verantwoorden. Dat geeft veel vrijheid en werkt voor de cliënt veel sneller. Bovendien is er meer duidelijkheid en minder wachten op een akkoord voor de zorg.

**De voorzitter** vat de voorstellen samen; een lumpsumbekostiging zoals in Noordoost-Brabant en een bekostiging in de vorm van arrangementen zoals in Zuid-Limburg. De voorzitter vraagt of er nog andere ideeën zijn.

De heer **Van Woensel** stelt voor dat men samen zicht heeft op het proces zodat het voor iedereen inzichtelijk is. Een lumpsumbekostiging is immers vaak voor een zorgaanbieder een vorm van copy-paste met 20% minder middelen.

De heer **Borjans** merkt op dat daarbij de kwaliteit wel achteraf afgerekend moet worden. De heer **Van Woensel** vindt de essentie dat het werk op een andere manier wordt gedaan en niet dat een zorgaanbieder het werk goed doet.

Mevrouw **Van Kruissen** stelt vast dat het doel is dat de cliënt op een goede manier verder kan. Dat betekent echter niet dat er geen problemen meer zijn. Als de cliënt op een goede manier verder kan, houdt de bemoeienis van de zorgaanbieder op. Daarin valt iets te behalen.

**De voorzitter** merkt op dat dit punt bij kwaliteit-monitoring moet worden opgepakt. De vraag is dan wie het resultaat bepaalt.

**De voorzitter** vraagt welke opdracht men aan de fysieke en virtuele ontwikkeltafel rondom prijs-prestatie zou willen meegeven.

De heer **Van Ooijen** zou van samenwerking en innovatie heel belangrijke criteria willen maken en daarvoor ook ruimte willen bieden. Spreker is bang dat men hetzelfde gaat doen als het vorig jaar bij de aanbesteding.

De heer **Genders** stelt voor om een deel van het budget te besteden om zaken anders te doen. Het gaat ook niet alleen over jeugd en de Wmo, maar ook over participatie. Vanuit de marktconsultatie ziet spreker ook een heel sterke samenhang met werk. In het verleden had men deze combinatie niet. Door de integraliteit van de drie decentralisaties is dat sterker geworden. Spreker is benieuwd naar de aanbieders vanuit de participatie.

**De voorzitter** zal deze vraag later oppakken.

Mevrouw **Theunissen** doet vanuit jeugd vooral een oproep naar uniformiteit bij de facturatie en het berichtenverkeer.

Mevrouw **Dijs** is heel blij dat participatie door de heer Genders wordt genoemd. Dat is een belangrijk onderwerp. Ook daar is het heel belangrijk om innovatie te bewerkstelligen en de verschillende velden samen te voegen zodat men stappen kan maken. Spreekster vraagt of de Openbare Geestelijke Gezondheidszorg (OGGZ) als voorziening ook binnen deze tafel valt. Mevrouw **Roetering** antwoordt dat de OGGZ als brede voorziening voor zover het onder het gemeentelijke takenpakket valt ook binnen deze tafel valt. De scheidslijn zit bij 18+.

Mevrouw **Wijnhoven** vraagt of de korting ook kan worden besproken. Daarnaast wil men de tevredenheid van de klant laten meewegen. Heeft men hiermee ervaringen?

**De voorzitter** legt de eerste vraag van mevrouw Wijnhoven aan de aanwezigen voor. De tweede vraag komt later aan de orde.

In het verlengde van de eerste vraag geeft de voorzitter vervolgens aan dat de vraag ook gaat over wat het budget toelaat. Waarop komt men uit? Moet men bij de contratering 2016 spreken over eventuele kortingspercentages op verschillende onderdelen? Dit hangt onder meer af van de richting die men kiest.

Mevrouw **Dijs** vindt het voor innovatie de dood in de pot als 25% 'plat' op het budget wordt gekort. Men kan echter wel 25% korting behalen door zaken slimmer te doen en veel meer in de preventieve sfeer te werken. Dit werkt dan als communicerende vaten door innovatief aan de voorkant dicht bij de burger te gaan investeren zonder een enorme druk per instelling te leggen. Men kan andere zorg leveren waardoor de kwaliteit van leven beter wordt ingericht. Dat is de uitdaging waarvoor men staat.

De heer **Van Woensel** merkt op dat het pas negatief voelbaar bij de burger is als het oude systeem blijft bestaan.

Mevrouw **Van Kruissen** vindt dat nadenken over hoe men processen beter kan inrichten altijd geld zal opleveren. Spreekster vindt het heel erg slecht als alle aanbieders 25% worden gekort. Spreekster wil graag naar het totale proces en de efficiency en de effectiviteit kijken. Uiteindelijk zal men dan ook geld voor innovatie overhouden. Dat werkt zo in het klein, maar ook bij de ketens. Spreekster wil dus graag anders werken. Daarmee zet men het beschikbare budget zo goed als mogelijk in.

De heer **Kuiten** wil ook goed naar de andere regio's kijken. Dit is de enige regio of een van de weinige regio's die geen kortingen heeft toegepast. Spreker begrijpt ook het pleidooi van mevrouw Van Kruissen.

De heer **Borjans** deelt mee dat in heel Nederland 33% verschil bestaat. Bij de transitie is het heel vreemd dat zulke grote verschillen bestaan. Het kan nog een stuk efficiënter.

Mevrouw **Dijs** merkt op dat lang niet alle regio's met budgetplafonds werken. Daar waar men de budgetten heeft gekort, is dat op aantallen en niet op de prijs. Wat schiet men daarmee op?

Mensen vallen dus tussen wal en schip. De eerste onderhanden werk cijfers laten dit frictieprobleem ook al zien.

Mevrouw **Van Herten** vindt vertrouwen in elkaar de basis, maar vooral ook vertrouwen in elkaars deskundigheid. Daar kan men nog een efficiencyslag maken.

**De voorzitter** heeft een verdiepende vraag over het proces. Wat is het proces? Is dit een scala aan processen?

De heer **Van Woensel** stelt vast dat het een scala aan processen is. Spreker vindt echter dat de basis van de processen hetzelfde kan zijn. Men kan van de multidisciplinaire expertise gebruikmaken, maar de instrumenten zullen wel verschillend zijn.

**De voorzitter** stelt vast dat dus sprake is van een hoofdproces dat men in de vorm van domeinen heeft geprobeerd te pakken, van toeleiding met eventueel specialistische ondersteuning naar maatwerkdiensten. Daaronder ligt een scala aan processen die allemaal op eigen efficiency en afspraken worden beoordeeld.

*Hierop wordt door de aanwezigen bevestigend gereageerd.*

Mevrouw **Dijs** merkt op dat het grote geld ligt bij de vermindering van de klinische capaciteit. Daarnaast moet men dan de ambulante capaciteit uitbreiden.

Mevrouw **Roetering** hoort vanuit uit het land andere signalen.

Mevrouw **Dijs** antwoordt bevestigend en stelt daarom voor om ook geld voor innovatie beschikbaar te stellen zodat men die groep goed kan opvangen.

Mevrouw **Vogels** ziet dit jaar een enorme toename van de crisisopnames doordat men nog niet helemaal klaar is met de uitbreiding van de ambulante capaciteit.

Mevrouw **Van Kruissen** vindt dat alles te maken heeft met vertrouwen in elkaar. Daar kan men winst behalen.

Mevrouw **Roetering** merkt op dat gemeenten ook bang zijn voor incidenten. Men is nu pas drie maanden bezig. Spreekster vindt dat een oplossing moet worden gevonden. Als een inschattingsfout wordt gemaakt zijn de poppen echter aan het dansen. Iedereen kijkt heel kritisch.

Mevrouw **Theunissen** merkt dat de bezuinigingen de gemeente en de aanbieders als een strop om de nek hangen. Het is een utopie dat alles heel snel valt te organiseren. Spreekster ziet daarnaast ook dat geld langer vast wordt gehouden, waardoor het uiteindelijk toch escaleert en waardoor toch zwaardere zorg nodig zal zijn. 25% korten is niet de oplossing.

In reactie op de heer Van Woensel pleit mevrouw **Van Horck** ervoor om wel vanuit een multidisciplinaire aanpak te kijken maar niet meteen. Men moet het in de hand van de professional houden.

De heer **Van Woensel** vindt dat men het nog leaner kan maken door het proces vanuit de burger via de regisseur aan te pakken. Bij de afrekening heeft men dan een database waaruit men kan putten. Anders zijn er toch weer dossiers en afrekeningen et cetera en raakt men het overzicht kwijt. Als de informatie transparant beschikbaar is, kan bijvoorbeeld ook een dochter het dossier inzien.

*Pauze van 10.26 tot 10.49 uur*

**De voorzitter** stelt vast dat men voor de pauze geëindigd is met een gedeeld verhaal ten aanzien van de doelstelling van de transformatie en de decentralisaties. Het is echter nog samen een zoektocht naar de vertaling daarvan in de contractering van 2016. Gedacht wordt onder andere aan meer preventie, meer integraliteit, uniformiteit, efficiency, minder bureaucratie en vertrouwen. Dit kan echter niet in de contractafspraken en kaders worden vertaald. Het is daarom zaak om die gedachten – die primaire insteek – naar zeer concrete punten te vertalen. Verder zijn een aantal ideeën geopperd om daarbij te denken aan arrangementen, te denken vanuit integrale processen en lumpsum. Sommige gedachten staan echter op een gespannen voet met elkaar. Dit is nog een verkennende fase. In de eerste ontwikkeltafels zal het ook nog verkennend blijven, maar voor de zomer moet dit wel neerslaan in concrete lijnen. Dat is een grote klus, zowel in de operatie als in de vertaling naar het volgend jaar. De voorzitter wil dan ook kritisch bekijken wat realistisch is.

## 5. **Thema 2: kwaliteit-monitoring**

**De voorzitter** stelt vast dat al een aantal punten zijn benoemd. Wat zou men bij kwaliteit-monitoring als aandachtspunten in de ontwikkeltafel voor dit jaar willen oppakken?

Mevrouw **Kersten** haalt een artikel uit de krant aan waar een paar mensen werden geïnterviewd over de veranderingen in de zorg. Zij waren allemaal negatief. Spreekster vindt heel belangrijk om te bepalen wat de kwaliteit van leven is en wie dat bepaalt. Momenteel vindt het merendeel van de mensen dat zij tekort worden gedaan. Het is heel belangrijk dat er positieve geluiden over de verandering komen. Wanneer is iets goed genoeg? We 'mogen' veranderen en niet 'we moeten'.

De heer **Peeters** merkt op dat zijn gemeente sinds januari kaartjes meegeeft als men een breed gesprek heeft gehad. Het rapportcijfer van 60 kaartjes is een 8,6. Spreker vindt de nieuwe manier van werken positief. Spreker had dit resultaat niet verwacht. Er waren maar vier vragen over zaken die in het zorgplan waren vastgelegd.

Mevrouw **Klooster** stelt vast dat mevrouw Kersten dus pleit voor een belevingsgerichte monitoring.

Mevrouw **Kersten** antwoordt bevestigend. Spreekster is voorstander van het meten in de buurt in plaats van intern.

De heer **Van Woensel** vindt ook de vraag wat er gevraagd wordt. Zou men de zorg bijvoorbeeld ook aan de buurvrouw aanbevelen? De kunst is om vragen te stellen die dichterbij de mensen liggen. De burger moet in charge komen. Men is immers geïnteresseerd in de beleving van de burger. Die omslag moet er komen.

De heer **Peeters** vraagt of Proteion werkt met een uniforme manier van monitoring van de tevredenheid.

De heer **Van Woensel** antwoordt ontkennend. Wat gemonitord wordt zegt in wezen niets of te weinig over de kwaliteit.

Mevrouw **Van Kruissen** vindt dat in de jeugdzorg de realisatie en de tevredenheid moeten worden getoetst. Verder zou spreekster de vraag in hoeverre men de zorg aan de buurvrouw zou willen aanbevelen willen aanscherpen.

De heer **Van Kessel** stelt vast dat de vraag is wat deze ontwikkeltafels onder kwaliteit verstaan. Wat is de begripsomschrijving van kwaliteit? Dat moet men van tevoren weten voordat men dit gaat monitoren. Verder moet men in het proces ook een onderscheid maken. De cliënttevredenheid moet men aan het begin en aan het einde van het proces monitoren.

Mevrouw **Vogels** wijst op het verschil tussen de beleving van de cliënt en wat bewezen effectief is. Dat is een verschil.

Mevrouw **Dijs** vindt dat men beide moet monitoren. Enerzijds moet men verantwoorden dat verantwoorde en veilige zorg wordt gegeven en anderzijds heeft men de beleving van de cliënt. Dat zijn twee verschillende soorten kwaliteit die om een eigen monitoring proces vragen.

**De voorzitter** vraagt of de aanbieders dit momenteel ook al monitoren.

Mevrouw **Vogels** en mevrouw **Dijs** antwoorden bevestigend.

Mevrouw **Theunissen** vindt dat als men spreekt over de burger/cliënt in charge men de burger/cliënt als eigenaar van het zorgproces ook moet betrekken bij de zorg. De beleving is dan het belangrijkste.

Mevrouw **Van Horck** vindt dit twee aparte vragen. Wat is de beleving en in hoeverre is men ermee opgeschoten? Soms is ook geen zorg meer noodzakelijk. Men meet dus eigenlijk drie zaken.

Mevrouw **Dijs** deelt deze opvatting van mevrouw Van Horck.

Bij kwaliteit is daarnaast ook belangrijk dat men binnen de vingerende wetgeving opereert maar ook geen wetten stapelt. Dat veroorzaakt immers weer administratieve lasten. Spreekster wil dit graag goed op elkaar afstemmen. Daarnaast moet men ook voldoen aan de eisen van de Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp). Binnen de samenwerking zal men echter ook goede afspraken moeten maken over wie, voor wat verantwoordelijk is. En wie hierop kan worden aangesproken. Momenteel is dit nog niet goed belegd.



De heer **Borjans** vindt dat men ook gebruik moet maken van de bestaande protocollen zoals bij dyslexie en deze niet opnieuw moet uitvinden.

Mevrouw **Roetering** kent de protocollen. Zijn er echter niet veel te veel protocollen? Misschien moet men met veel minder protocollen werken? Zij vormen misschien wel een belemmering.

De heer **Borjans** vindt dat de aanbieders dan ook de mogelijkheid moeten krijgen om niet meer bij een instituut aan te moeten sluiten. In de huidige contracten staat dit immers als een eis opgenomen.

Mevrouw **Dijs** wijst op de vingerende wetgeving waaraan men moet voldoen.

Mevrouw **Roetering** merkt op dat iedereen in Den Haag zou moeten aangeven dat men met veel te veel regels te maken heeft.

Mevrouw **Dijs** deelt deze opvatting van mevrouw Roetering. Tussentijds moet men zich echter wel aan de regels houden. Protocollen zijn iets anders dan wetgeving.

Mevrouw **Van Kruissen** herinnert aan de discussie in een bepaalde gemeente waar men andere kaders en normen ten aanzien van peuterspeelzalen wilde stellen.

De heer **Van Woensel** wijst op de gezondheidsinspectie van het zorgdomein. In een ander domein is de regel echter niet van toepassing.

De heer **Van Ooijen** merkt op dat onderzoeken ook uitwijzen dat organisaties zichzelf heel veel opleggen. Men zet al een grote stap als de ontwikkelafels niet nog meer eisen opleggen.

Mevrouw **Dijs** deelt deze opvatting van de heer Van Ooijen.

Mevrouw **Wijnhoven** vindt dat men bij jeugd wel goed naar de protocollen moet kijken.

**De voorzitter** beluistert dat aan de wettelijke kaders moet worden voldaan. Daarop moet niet al te veel worden gestapeld. Verder beluistert de voorzitter ook een link met de vraag wat men met de inspanningen wil bereiken. Dat hoeft niet altijd strijdig met elkaar te zijn, maar wetgeving is input en beleving is outcome. Outcome meten en koppelen aan inspanning is echter heel erg moeilijk. Is dit realistisch om nu al bij de kop te pakken of moet men eerst proberen om dit zo slim mogelijk op procesniveau te organiseren? Moet men bij de ketenafspraken en de monitoring daarvan nu niet te veel bedenken en eventueel alleen slimme zaken toevoegen? De voorzitter wil dit graag toetsen. Wat is realiseerbaar in de komende periode?

De heer **Van Woensel** antwoordt dat in een plan met de burger een resultaat wordt beschreven. Als men de norm haalt, is dat het resultaat.

Mevrouw **Kersten** voegt toe dat in de uitvoering vaak nog zaken erbij komen. Dan moet men altijd kunnen bijsturen.

De heer **Van Woensel** antwoordt bevestigend. Maar dit wordt wel door dezelfde mensen getoetst. Het resultaat is immers samen met gezond verstand gedefinieerd en dat wordt getoetst.

Mevrouw **Roetering** vindt het juist definiëren van het resultaat de kunst. Het grootste probleem is hoe men tot resultaten komt, waarbij men kan vaststellen dat het resultaat is behaald. Wat is dat 'schone huis'?

Mevrouw **Dijs** stelt vast dat men dus afwil van meetbaar naar merkbaar.

Mevrouw **Roetering** antwoordt bevestigend.

De heer **Kuiten** merkt op dat dit resultaat voor iedereen verschillend kan zijn. Dat is lastig.

Mevrouw **Theunissen** vindt dat men dan wel aansluit bij de beleving van de cliënt. Dat is maatwerk. Men moet immers ook het vertrouwen in de burger hebben dat hij/zij meer levenskwaliteit wil.

**De voorzitter** vraagt opnieuw wat de agenda van de ontwikkelafel kwaliteit-monitoring moet zijn.

Mevrouw **Dijs** wil vooral kijken naar wat er al is en daarbij aansluiten.

Mevrouw **Theunissen** wijst op het risico van oude wijn in nieuwe zakken.

Mevrouw **Dijs** antwoordt dat er al heel veel kwaliteitseisen zijn. Na een inventarisatie zal men snel kunnen concluderen wat werkelijk gewijzigd moet worden. Misschien zijn dat maar enkele punten. De beleving en de merkbare kwaliteit voor de cliënt zijn nieuw.

Mevrouw **Vogels** stelt vast dat dit naar meer leidt. Spreekster deelt de opvatting van mevrouw Theunissen. Men zou iets moeten schrappen als men iets toevoegt. Men wil immers minder.

Mevrouw **Dijs** antwoordt bevestigend, maar wil toch graag vertrekken vanuit wat er al is.

De heer **Kuiten** stelt voor om het om te draaien. Op verschillende gebieden wil men graag een gezamenlijk resultaat.

Mevrouw **Van Kruissen** vraagt wat men met kwaliteit wil meten. Wat gaat men met de resultaten doen? Spreekster wil niet meten om te meten.

Mevrouw **Dijs** vindt dit een lastige discussie. Dit zijn immers verschillende grootheden.

Spreekster vindt dat verantwoorde en veilige zorg zeker gemeten moet worden.

De heer **Boerma** deelt de opvatting van mevrouw Van Kruissen.

In antwoord op de vraag over outcome-financiering of resultaatfinanciering geeft spreker vervolgens aan dat dit het moment is om hierover na te denken. Anders is men immers ook niet bezig met de transformatie van het domein. Spreker weet echter niet hoe dit moet gebeuren. De heer **Genders** voegt toe dat het gaat om de kwaliteit van de ondersteuning en niet over de kwaliteit van zorg. De basis moet zijn dat dit vanuit de Wmo, de jeugdzorg en de Participatiewet moet worden bekeken en niet vanuit de AWBZ. Vanuit de eigen kracht moet men kijken naar de kwaliteit van leven. Dat is iets anders dan de kwaliteit van de voorzieningen.

Mevrouw **Dijs** vindt het een heel lastig onderwerp. Spreekster heeft als medeauteur een boekje geschreven over toezicht houden op de kwaliteit van zorg. In een werkgroep zou hierover nagedacht moeten worden. Wat is die kwaliteit waarover het gaat? Op welke niveaus zit die kwaliteit? Wat is de doelstelling van datgene wat men wil weten? Anders houdt men een diffuse discussie.

De heer **Van Woensel** merkt op dat men in een ander domein te maken heeft met andere wetgeving. Dit moet men niet zo maar copieren.

De heer **Peeters** stelt vast dat de burger vast geen idee heeft van deze discussie. Vanuit de cliëntenraad komt bijvoorbeeld de vraag waar men met een klacht terecht kan. De burger wil graag uniformiteit. Spreker vraagt of men tot een uniforme manier van klachtenbehandeling kan komen.

**De voorzitter** stelt vast dat kwaliteit een containerbegrip is. De kunst zit in het afpellen van een aantal vormen van kwaliteit om daarbij tot een nadere uitwerking te komen die bij voorkeur minder bureaucratisch is en waarbij ook een aantal zaken in het kader van de transformatie worden gemeten. Dat is een interessante maar ook een heel grote, omvangrijke vraag. Daarnaast beluistert de voorzitter ook dat wet- en regelgeving bestaat en dat al op verschillende niveaus wordt gemonitord, gemeten en getoetst. De vraag is wat gebruikt kan worden om dit aan de nagestreefde doelstellingen te linken. Daarbij moeten een aantal concrete onderwerpen worden opgepakt zoals een klachtenafhandeling en het hebben van een cliëntenraad. Dit laatste zal voor het gros van de 400 plus aanbieders een vreemd fenomeen zijn. Verder moet men ook zorgen voor lastenverlichting aan beide kanten. De voorzitter vraagt of dit een opdracht in het kader van de ontwikkeltafel kwaliteit-monitoring aan onszelf kan zijn.

Mevrouw **Theunissen** wil hierop iets aanvullen. Spreekster wil datgene wat moet, graag ombuigen naar iets waarmee men iets kan.

Mevrouw **Dijs** merkt op dat in de meeste contracten staat dat de aanbieders ook iets moeten doen aan social return. Spreekster begrijpt dit. Anderzijds maakt dit het ook ingewikkeld. De organisaties staan immers al voor een enorme opgave. Deze opgave betekent al een enorme aanslag op het personeelsbestand. Is social return in deze fase nodig?

De heer **Peeters** antwoordt dat men met social return ook heel creatief kan omgaan. In hoeverre kan bijvoorbeeld de ondersteuning van de zorgaanbieders ertoe leiden dat iemand met afstand tot de arbeidsmarkt aan het werk gaat? Social return hoeft ook niet meteen gekoppeld te zijn aan eisen (*percentages*). Spreker kan dat echter ook niet uitsluiten.

Mevrouw **Dijs** vindt dit een goede suggestie.

Mevrouw **Roetering** merkt geagiteerd op dat voor de pauze samen is vastgesteld dat participatie een van de belangrijkste dingen is. Als de zorgaanbieders al niet aan social return willen doen, wie dan wel? De zorgaanbieders hebben immers de doelgroepen die een grote afstand tot de arbeidsmarkt hebben in huis.

De heer **Borjans** merkt op dat de doelgroep in de jeugdzorg nog niet hoeft te werken.

De heer **Genders** vindt dat men binnen elke organisatie naar mensen die bijvoorbeeld met een burn-out thuis zitten, kan kijken om te voorkomen dat zij in een uitkering terechtkomen. Mevrouw **Van Horck** vindt dit geen voorbeeld van social return. Mevrouw **Dijs** hoort een aantal creatieve oplossingen die een hoop soelaas bieden.

**De voorzitter** hoort een aantal creatieve oplossingen maar ook een concreet antigeluid. Dit kan worden verzameld en als opdracht worden meegegeven.

De heer **Van Ooijen** onderstreept het belang van participatie en wil dit thema graag bij ondernemers en organisaties effectief op tafel krijgen. Spreker wil echter ook de samenwerking stimuleren. Dit thema brengt de partijen immers wel aan tafel en is een motor van de verandering, los van de invulling.

**De voorzitter** stelt vast dat men aan deze eerste verkenning van kwaliteit-monitoring voldoende is toegekomen. Bij prijs-prestatie was men iets minder concreet. De voorzitter vraagt of nog zaken zijn vergeten.

De heer **Peeters** stelt vast dat voor veel nieuwe aanbieders alles nieuw is. Spreker vindt de managementinformatie/rapportages nog een bespreekpunt. Dit betreft onder andere het aantal uren en de financiën.

**De voorzitter** stelt vast dat dit een koppeling is tussen prijs-prestatie en kwaliteit-monitoring en de doelmatigheid en meetbaarheid van het proces.

**De voorzitter** stelt vast dat dit de eerste pre-ontwikkeltafel is. De ontwikkeltafels gaan straks 'anders stromen'. Het is van belang om dit als een eerste verkenning te zien waarbij informatie wordt gedeeld en kennis wordt gemaakt met de vraagstukken. Bij prijs-prestatie was dit nog een echte verkenning en bij kwaliteit-monitoring is het beeld al wat scherper.

#### **Vervolg: Thema 1: prijs-prestatie**

**De voorzitter** wil nog kort het thema prijs-prestatie aan de orde stellen.

De heer **Kuiten** begrijpt vanuit de discussie heel goed dat men niet rigoureuus op de budgetten wil korten. Omdat geen kortingen zijn opgelegd, moet men echter ook binnen de bestaande budgetten naar ruimte voor innovatie zoeken. Daarvoor moet ruimte zijn.

**De voorzitter** vraagt of dit herkenbaar is.

Mevrouw **Vogels** antwoordt dat dit deels herkenbaar is. Iedereen heeft echter wel heel veel meer werk erbij gekregen, ook de gemeenten.

**De voorzitter** vindt dit een opmaat om de processen bij de kop te gaan pakken.

Wat zijn de te onderzoeken sporen voor de concretisering van prijs-prestatie voor de komende periode?

Mevrouw **Dijs** stelt voor om de DBC-systematiek geheel of gedeeltelijk los te laten.

**De voorzitter** hoort ook 'de coderingen in het algemeen'. Loslaten betekent echter ook iets anders invoeren dat werkbaar is.

De heer **Borjans** wil de DBC-systematiek helemaal loslaten. Het ministerie heeft eerder aangegeven dat de DBC-systematiek in de GGZ voortgezet moet worden, maar heeft dit de laatste maanden losgelaten. Het mag nu dus worden losgelaten.

Mevrouw **Roetering** voegt toe 'als de meeste aanbieders instemmen'.

Mevrouw **Dijs** geeft aan dat dit ook afhangt van hoe dit in de contracten met de gemeenten is afgesproken. Daarnaast houdt men de verantwoordingsystematiek omdat men wil vergelijken en meten.

De heer **Borjans** vindt dat dit laatste losstaat van de zorg die men levert. Een organisatie stuurt immers op uren die daarnaast op een bepaalde manier worden betaald.

**De voorzitter** heeft ook een aantal voorbeelden gezien waarbij vanuit doelgroepen naar de processen is gekeken. Moet dit idee worden onderzocht?

De heer **Everaert** vindt het goed om voor bepaalde doelgroepen hierover na te denken.

Mevrouw **Roetering** merkt op dat onder andere verschillende regio's in Zeeland zo werken. Aan bepaalde groepen koppelt men dan de resultaten en de budgetten. Zo komt men in de richting van een resultaatfinanciering. Spreekster vindt dit persoonlijk heel interessant. Daarmee voorkomt men immers veel coderingen. Wel moet men het samen eens worden over een beperkt aantal profielen.

De heer **Van Woensel** merkt op dat in de gezondheidszorg ook al vaker is geprobeerd om slim te clusteren. Clusteren an sich is prima, maar spreker ziet liever een individuele score van de burger en geen groepen.

Mevrouw **Roetering** wil graag van de 600 nummers af.

Mevrouw **Theunissen** verwijst naar het Gemeentelijke Gegevensknooppunt (GGk), het berichtenverkeer en de codering die daarin zit. Spreekster stelt voor om daarbij aan te sluiten. Als het berichtenverkeer is geregeld, heeft men minder bureaucratie.

Mevrouw **Van Kruissen** stelt voor om de codering te koppelen aan de soort vraag of een clustering van vragen. Daarbij krijgt men een budget waarvoor de zorg wordt verleend. Dit is echter geen arrangement. Het uitgangspunt is de vraag van de cliënt.

**De voorzitter** stelt vast dat het dus niet vanuit de dienst wordt bekeken maar vanuit de vraag. Krijgt men dan cliëntprofielen of vraagprofielen?

Mevrouw **Dijs** denkt dat men beide krijgt. Vincent van Gogh is bijvoorbeeld nu bezig een aantal producten te definiëren met als beginpunt: wat is doelgroep? Wat is het beoogde resultaat? Vervolgens kan men kijken welke dienst/zorg/product daarbij past.

Mevrouw **Van Kruissen** meldt dat Rubicon gewend is om te werken met wat de cliënt specifiek nodig heeft.

De heer **Borjans** merkt ten aanzien van het GGk op dat in Nederland circa 130.000 codes bestonden. De VNG heeft dit teruggebracht naar 400-500 codes. Spreker hoopt dat als het GGk functioneert er nog maar 400 verschillende codes zullen zijn.

Mevrouw **Roetering** deelt mee dat gemeenten weer codes hebben toegevoegd. Het zijn er nu circa 1.000.

**De voorzitter** merkt op dat dit ook te maken heeft met op welk niveau de VNG en het KING (Kwaliteits Instituut Nederlandse Gemeenten) hebben gekeken naar welke producten en diensten moeten worden geleverd. Als deze regio in staat is om duidelijkere afspraken over de vermindering van het aantal codes te maken, zou dat behoorlijk kunnen helpen. De voorzitter wil echter niet wachten op een landelijke vermindering. Wel zal men moeten kijken naar wat wordt opgeleverd. Bij het bedenken van slimme oplossingen vindt de voorzitter dat de kracht hier in de regio moet zitten.

## 6. Conclusies en doorkijk naar OT 1

**De voorzitter** stelt vast dat nu een aantal vraagstukken bij prijs-prestatie voorliggen. De insteek kan cliënt/vraag/doelgroep/arrangement zijn, gericht op een duidelijke koppeling van de vraagstukken en de te leveren diensten en eventueel daaraan een financiering – indien mogelijk lumpsum/budgetten – gekoppeld. Dit zal worden onderzocht samen met een versimpeling van de huidige coderingen en de diversiteit.

Mevrouw **Van Kruissen** vindt ook heel uitdagend om bij prijs-prestatie iets over de duur te zeggen. Wanneer moeten de effecten zichtbaar zijn?

**De voorzitter** merkt aanvullend op dat binnen trajecten ook op- en afschaalmogelijkheden bestaan. Volgens de oude systematiek is dit minder mogelijk.

Mevrouw **Klooster** wil ook graag de keten bij de duur meenemen.

**De voorzitter** stelt vast dat dit niet per organisatie is maar vanuit de cliëntvraag redenerend kijkend naar het totaalproces, de duur en de verschillende partijen. Daarbij hoort ook de vraag: wie is wanneer en waarvoor verantwoordelijk. Dat is een heel interessante opgave waarmee men in een klap de hele transformatie kan vormgeven. De voorzitter is benieuwd naar welke stappen men echt in 2016 kan laten landen.

De heer **Van Woensel** stelt voor om tussenstappen toe te voegen.

**De voorzitter** stelt vast dat de heer Van Woensel pleit voor een gezamenlijke position paper, dus een gezamenlijke visie met een aantal tussenstappen.

*De aanwezigen stemmen met dit voorstel in.*

Mevrouw **Klooster** wijst nog op de verantwoordelijkheid voor de continuïteit van zorg. Wat wil men hierover uiteindelijk afspreken? Welke specialismen wil men in de regio/provinciaal in stand houden? Wat blijft er als vraag?

De heer **Genders** geeft aan dat deze discussie samen met de zorgkantoren moet worden gevoerd. Dit hoort niet bij de transformatietafels.

**De voorzitter** stelt vast dat deze vraag wordt opgepakt. Het is ook lastig om dit in het kader van de contractering op te pakken.

De voorzitter merkt dat men gaandeweg steeds meer aan de thema's went. Het doel is te komen tot een voorbereiding van de eerste echte fysieke ontwikkeltafels prijs-prestatie en kwaliteit-monitoring. De volgende stap moet concreter zijn met meer scenario's en denkrichtingen. De voorzitter stelt daarom voor om samen in een kleiner verband naar de voorbereiding van de twee thema's te kijken. Alles zal transparant gebeuren en ieder stuk wordt op de website geplaatst: [www.sociaaldomein-limburgnoord.nl](http://www.sociaaldomein-limburgnoord.nl).

Deze website zal ook met fora en webformulieren gaan werken. Dat is het virtuele overleg. Dit heeft echter nog een aanlooptijd nodig. In het begin worden nog reminders gestuurd. Op een gegeven moment wordt echter iedereen geacht om de website minstens een keer per week te bezoeken. Een kenmerk van bestuurlijk aanbesteden is dat het voor nieuwe aanbieders ook mogelijk is om zich te melden. Dit betekent dat die partijen ook niet bij iedereen bekend zijn. Dit houdt in dat de website het centrale orgaan is voor de ontwikkeltafels en het bestuurlijk aanbesteden.

Verder is het nog zoeken over wie aan tafel moet zitten. Het is een uitdrukkelijke vraag om met een vertegenwoordiger aan tafel te zitten. Dat zal voor de ontwikkeltafels zeker gaan gelden, onverlet de virtuele discussie.

De voorzitter deelt mee dat de volgende fysieke tafel op 11 juni 2015 (*en dus niet op 12 juni 2015*) in Venray is gepland; 's morgens de ontwikkeltafel prijs-prestatie en 's middags de ontwikkeltafel kwaliteit-monitoring. Dit wordt ook nog op de website gepubliceerd. De voorzitter verzoekt om in de tussenliggende tijd in een kleiner verband wat voorwerk te verrichten. Men kan zich voor deze werkbijeenkomst voor beide ontwikkeltafels met een mix van aanbieders en gemeenten via de website aanmelden. Bestuurlijk aanbesteden biedt de ruimte om zaken samen te onderzoeken. De voorzitter vindt dit het allerbelangrijkste. Alle ideeën en ervaringen kunnen daarbij worden meegenomen.

De heer **Genders** wil nog een pre-ontwikkeltafel met kleine aanbieders organiseren. Vandaag zit men namelijk vooral met de grote aanbieders aan tafel. In de aanbesteding is echter ook heel veel ruimte gegeven aan zzp'ers en bijvoorbeeld zorgboeren om in te schrijven. Op 12 mei 2015 staat deze pre-ontwikkeltafel met een aantal kleine aanbieders vanuit dezelfde doelstelling gepland. Daarna is echter geen aparte ontwikkeltafel meer mogelijk.

**De voorzitter** stelt vast dat sprake is van een nieuwe vorm van werken om samen tot een contractering te komen. Hieraan moet men wennen. Het is goed dat mensen hierbij worden betrokken.

Mevrouw **Dijs** vraagt hoe men zich op de website moet aanmelden.

**De voorzitter** antwoordt dat men via het contactformulier op de website bij het e-mailadres komt: [info@mgrsdln.nl](mailto:info@mgrsdln.nl).

De heer **Peeters** roept op om niet twee keer hetzelfde gesprek in de verschillende ontwikkeltafels te gaan voeren.

## 7. **Rondvraag en sluiting**

**De voorzitter** dankt de aanwezigen voor hun bijdrage aan deze pre-ontwikkeltafel en sluit om 12 uur de bijeenkomst.

Horst, 16 april 2015